

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a Olgy Stránské v právní věci žalobce: **I. P.**, zastoupen Mgr. Monikou Hoffmannovou, advokátkou se sídlem Jeseniova 51, 130 00 Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2012, sp. zn. 100957/2012/KUSK/2,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou dne 21. 1. 2013 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru dopravy ze dne 6. 11. 2012, sp. zn. 100957/2012/KUSK/2 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Neratovice, odboru dopravy ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. NEPR/08/2032 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím byla podle § 92 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuta žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění pro skupinu B, neboť žalobce dne 2. 7. 2008 dosáhl 12 bodů porušením povinností podle zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce dovozuje z toho, že zákon o silničním provozu v tehdy platném znění v § 82 stanovil, za jakých podmínek lze udělit řidičské oprávnění a § 92 odst. 7 téhož zákona uvádí, že po splnění těchto podmínek má žadatel právní nárok na udělení řidičského oprávnění. Žalobce podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu v důsledku dosažení 12 bodů pozbyl řidičské oprávnění. Žalobce se domnívá, že když řidičské oprávnění pozbyl, tak jím nedisponuje, a je oprávněn po splnění podmínek uvedených v § 82 zákona o silničním provozu žádat o vydání řidičského oprávnění. Nedojde k tomu, že řidičské oprávnění bude vydáno podruhé, neboť původní řidičské oprávnění pozbyl. Vracení řidičského oprávnění podle § 123d uvedeného zákona je jen další, alternativní variantou postupu řidiče poté, co podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu pozbyl řidičské oprávnění. Tento zákon v žádném ustanovení nestanoví, že řidič, který pozbyl řidičského oprávnění, nemůže o vydání řidičského oprávnění požádat. Správnost svého názoru dovozuje žalobce i z faktu, že zákonodárce až novelou účinnou od 1. 1. 2012 zavedl do ustanovení § 82 zákona o silničním provozu podmínku, že řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která nemá v registru řidičů zaznamenáno 12 bodů. Žalobce dále argumentuje i tím, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 5. 2009, č. j. 8 Ca 124/2009 – 51, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2009, sp. zn. 015763/2009/KUSK/2, kterým žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení zastavil pro zjevnou právní nepřípustnost podle § 45 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Soud v rozhodnutí vyslovil, že žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění nebyla zjevně právně nepřípustná, neboť v rozhodném období jí zákon o silničním provozu výslovně nevylučoval a skutečnost, že řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která nemá v registru řidičů zaznamenáno 12 bodů, je zákonem stanovena až od novely účinné od 1. 1. 2012. Žalobce také připomíná nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 666/02, podle něhož je třeba při možnosti dvojího výkladu v oblasti veřejného práva volit variantu mírnější (in dubio mitius) a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2005, č. j. 2 Afs 140/2004 - 155. Obě rozhodnutí se týkají výkladu daňových předpisů, ale jejich závěry lze zobecnit pro celou oblast veřejného práva.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že zákon o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2010, rozlišoval pojmy týkající se udělení a pozbytí řidičského oprávnění, a to „udělení a držení“ (§ 82), „udělení a rozšíření“ (§ 92), „odnětí a vzdání se“ (§ 94), „pozbytí“ (§ 94a), „pozastavení“ (§ 95) a „vrácení“ (§ 100 a násl.). Pozbytí řidičského oprávnění podle žalovaného neznamena úplný zánik řidičského oprávnění, ale pouze dočasné odložení účinků tohoto rozhodnutí, a to ještě pro ochranu veřejného zájmu. Tvrzení žalobce, že žádost o vydání řidičského oprávnění je alternativou k ustanovení § 123d zákona o silničním provozu je účelové. Podle označeného ustanovení zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2010, je řidič oprávněn požádat o vrácení řidičského oprávnění pozbytého podle ustanovení § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu nejdříve po uplynutí 1 roku. Opětovné získání řidičského oprávnění (již jednou uděleného) jiným způsobem pak uvedený zákon nepřipouští. Žalovaný odkázal i na judikát Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 5/2005-63, na důvodovou zprávu k zákonu č. 411/2005 Sb., kterým bylo zavedeno bodové hodnocení za porušení povinností stanovených zákonem o silničním provozu a na stanovisko Ministerstva dopravy. Dále žalovaný uvedl, že podmínkou vrácení řidičského oprávnění po jeho pozbytí, je prokázání, že se žadatel podrobil přezkoušení odborné způsobilosti podle zákona č. 247/2000 Sb. Tento zákon v § 45a odst. 1 uvádí, že řidič, který dosažením počtu 12 bodů v bodovém hodnocení podle zvláštního právního předpisu pozbyl řidičské oprávnění a hodlá požádat o vrácení řidičského průkazu podle zvláštního předpisu, je povinen se podrobit přezkoušení z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. I z toho žalovaný dovozuje, že jediným možným způsobem opětovného získání pozbytého řidičského

oprávnění v oblasti bodového hodnocení je podrobit se přezkoušení z odborné způsobilosti, nikoliv tedy absolvování zcela nové výuky a výcviku v autoškole a tím se účelově vyhnout následkům, které provází nabytí 12 bodů, tj. pozbytí řidičského oprávnění na dobu 1 roku.

Žalobce ve své replice uvedl, že na žalobě trvá a v podstatě zopakoval žalobní body.

Z předloženého správního spisu vyplynuly pro posuzovanou věc tyto podstatné skutečnosti:

Žalobce ke dni 2. 7. 2008 dosáhl počtu 12 bodů podle bodového hodnocení porušením povinností stanovených zákonem o silničním provozu, což mu bylo oznámeno přípisem Městského úřadu Neratovice, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 7. 2008, který mu byl doručen dne 14. 7. 2008. Žalobce dne 17. 12. 2008 podal žádost o udělení řidičského průkazu sk. B (dále jen „žádost“).

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 21. 1. 2009, č. j. NEPR/08/2032 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), žádosti nevyhověl a zamítl ji s odůvodněním, že žalobce jako osoba, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu v důsledku dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení, nemůže žádat o udělení řidičského oprávnění podle § 82 zákona o silničním provozu. Postup podle § 82 uvedeného zákona se týká pouze žadatelů, kteří nikdy žádné řidičské oprávnění nevlastnili.

Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu I. stupně včasným odvoláním.

Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím ze dne 20. 2. 2009, č. j. 015763/2009/KUSK (dále jen „původní rozhodnutí žalovaného“) bez dalšího zrušil a řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil pro zjevnou právní nepřípustnost žádosti. Žalovaný se ztotožnil s právním názorem správního orgánu I. stupně, že žalobce nemá na udělení řidičského oprávnění nárok, avšak dospěl k závěru, že řízení o žádosti mělo být zastaveno pro její zjevnou právní nepřípustnost, proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.

Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2009, č. j. 8 Ca 124/2009 – 51, na který odkazuje žalobce, plyne, že původní rozhodnutí žalovaného bylo k návrhu žalobce zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že žádost žalobce není zjevně právně nepřípustná, neboť její podání právní úprava účinná v době jejího podání výslovně nevylučovala.

Dále bylo ze správního spisu zjištěno, že rozhodnutím ze dne 6. 11. 2012, sp. zn. 100957/2012/KUSK/2, zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto v celém rozsahu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že řidičské oprávnění žalobci bylo již podle § 92 zákona o silničním provozu uděleno, poté jej v důsledku dosažení 12 bodů v souladu s § 123c odst. 3 téhož zákona pozbyl a o jeho vrácení podle § 123d téhož zákona je oprávněn požádat nejdříve po uplynutí 1 roku. Opětovné získání řidičského oprávnění jiným způsobem pak uvedený zákon nepřipouští. Napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto shledal správným.

Krajský soud v Praze po zjištění, že žaloba byla podána oprávněnou osobou a včas, přezkoumal napadené rozhodnutí z hledisek stanovených v § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a shledal, že žaloba není

důvodná. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení na výzvu soudu neprojevovali ve stanovené lhůtě s takovým postupem soudu nesouhlas.

Žalobce sice správně uvádí, že § 82 odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2010, nestanoví jako podmínku udělení a držení řidičského oprávnění, že žadatel nemá v registru řidičů zaznamenáno 12 bodů. Z toho ale nelze dovozovat, že osobě, která pozbyla řidičské oprávnění dle § 123c odst. 3 téhož zákona může být řidičské oprávnění uděleno. Je třeba vycházet ze systematiky zákona a jeho účelu. Ustanovení § 123c odst. 3 je obsaženo v hlavě V. zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2010, nazvané „BODOVÉ HODNOCENÍ PORUŠENÍ POVINNOSTÍ STANOVENÝCH ZÁKONEM“. Bodové hodnocení je zvláštním institutem, který slouží k ochraně účastníků provozu na pozemních komunikacích před těmi účastníky, kteří opakovaně porušují povinnosti stanovené zákonem o silničním provozu. Ochrana je realizována tím způsobem, že účastník, který dosáhne stanoveného počtu 12 bodů, podle § 123c odst. 3 uvedeného zákona pozbývá řidičské oprávnění a tím je dočasně eliminován z provozu na pozemních komunikacích. V § 123d zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2010, jsou pak upraveny podmínky, za jakých řidič, který pozbyl řidičské oprávnění dle § 123c odst. 3, může žádat o jeho vrácení (uplynutí 1 roku ode dne pozbytí řidičského oprávnění a podrobení se přezkoušení z odborné způsobilosti dle zvláštního právního předpisu). Tyto podmínky odpovídají ochrannému účelu institutu bodového hodnocení. Bylo by zcela proti smyslu institutu bodového hodnocení, kdyby řidič mohl splnění těchto podmínek obejít tím, že požádá o udělení řidičského oprávnění podle § 82 zmíněného zákona. Odkaz žalobce na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 666/02 je nepřipadný. Toto rozhodnutí se týká situací, kdy právo umožňuje dvojí výklad, přičemž oba výklady jsou shodně přesvědčivé. O takovou situaci se v předmětné věci nejedná, neboť jak bylo výše vyloženo, systematickým výkladem zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2010, lze dospět k jednoznačnému závěru, že řidič, který pozbyl řidičské oprávnění podle § 123c odst. 3 uvedeného zákona, nemůže žádat o udělení řidičského oprávnění. Když zákonodárce s účinností od 1. 1. 2012 výslovně v § 82 zákona o silničním provozu stanovil, že řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která nemá v registru řidičů zaznamenáno 12 bodů, nedošlo tím k žádné věcné změně. Zákonodárce tím zamýšlel pouze to, aby tato podmínka udělení řidičského oprávnění byla seznatelná pouhým jazykovým výkladem předmětného ustanovení a nemusela být dovozována ze systematiky právního předpisu a účelu jeho institutů. Správnost úvah žalobce neplyne ani z rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 124/2009 - 51 ze dne 29. 5. 2012, kterým bylo zrušeno původní rozhodnutí žalovaného, kterým tento zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení o žádosti žalobce o udělení řidičského oprávnění zastavil pro zjevnou právní nepřipustnost podle § 45 odst. 3 správního řádu. Městský soud v Praze sice konstatoval, že žádost nebyla zjevně právně nepřipustná právě z důvodu, že před 1. 1. 2012 zákon o silničním provozu nestanovil výslovně, že řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která nemá v registru řidičů zaznamenáno 12 bodů, z toho však nelze automaticky dovozovat, že žádost žalobce byla přípustná a bylo lze jí vyhovět.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnul.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci zcela úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení náleží v plném rozsahu. Podle obsahu spisu mu však žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. listopadu 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 19. 11. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: A. Lébllová